

Tình trong nắng

Thực ra, anh tớ là người yêu cũ của chị cậu.

Cái nắng gay gắt của mùa hè chiếu thẳng vào gáy Hạ. Hạ không thích đội mũ rộng vành, chỉ thích đội mũ lưỡi trai. Chính vì thế mà không bao giờ cô thoát được sự chiếu nắng đến khiêu khích ấy của ông trời.

Mang tên Hạ nhưng Hạ không thích mùa hè tí nào. Cô chỉ thích mùa thu thôi. Chỉ mùa đó, cô mới thấy thoải mái hơn so với mùa hè. Mùa thu Hà Nội man mát bao cảm xúc. Cô đã nghĩ và luôn mong, mình sẽ yêu một anh chàng mùa thu nào đó.

Nhưng hôm nay, đang là mùa hè, và cô đang say nắng mùa hè. Người ấy vừa bước ra từ cửa tiệm nhỏ của bà chị gái. Bà chị đã năm nay 25 tuổi vẫn ế chồng. Gọi là ế nhưng thực ra là không chịu lấy chồng. Chẳng qua là không muốn quên một hình bóng nào đó mà thôi.

Cậu ấy chỉ có chiều cao bình thường, may hơn Hạ một nửa cái đầu, không đẹp trai sáng ngời, chỉ có nước da vàng và nụ cười duyên mà thôi. Chính nụ cười đó đã làm Hạ xao xuyến. Nụ cười của nắng mùa hè.

Cậu đi rồi, cô mới đẩy cửa bước vào. Cửa hàng sô cô la của chị cô làm ăn dạo này cũng khá. Đang mùa chia tay, không hiểu sao, mọi người thích tặng sô cô la cho nhau hơn là dành tặng những đồ vật kỉ niệm như trước kia.

- Cô cũng lo mua sô cô la mà tặng ai đó đi chứ! Để ngọt ngào cho những kỉ niệm! Chị cô mở đầu bằng cái nháy mắt quen thuộc.

- Em còn ôn thi, học hành còn chưa kịp, không có thời gian cho mấy vụ vớ vẩn ấy đâu. - Cô ngồi xuống ghế, trả lời bằng giọng thản nhiên của người học sinh đã forever alone suốt cả thời học sinh.- Mà sao dạo này họ hay tặng nhau sô cô la thế chị?

- Chị làm sao biết được. may ra năm nay các bạn ấy thích thay đổi, với cả họ cũng tặng thứ khác nữa mà.

- Bán hàng mà không biết gì như chị thật buồn cười. -Cô châm chọc

- Ủ. Chị cô trả lời về lơ đãng.

Ngoài sân, các chú chim thay nhau đuổi bắt. loại chim sẻ dường như vô nghĩ ấy, chẳng hay bên kia có hai người đang nhìn chúng chăm chăm với hai suy nghĩ khác nhau. Một người nhớ quá khứ và một người mơ màng với tương lai.

- Cô biết không, người lúc này mua đồ cho chị, một cậu bé lớp 12 chỉ ở cách nhà mình hai dãy nhà thôi.

- Hai dãy nhà thì việc gì chị phải bảo? Thế ở Hà Nội này cũng đủ xa để không gặp được nhau rồi. Cô trả lời tỉnh bơ dù biết sẽ có cơ hội để tìm hiểu anh ta rồi.

- Điều quan trọng là, cậu ta mua sô cô la mà hình như không để tặng ai cả. Chị hỏi mà cậu ta chỉ cười và bảo, em không có người yêu, em chỉ mua thể thôi chị ạ. Đôi khi thưởng thức một mình cũng vui mà chị.

Ồi! Chưa người yêu, nhà cũng gần. xem ra cơ hội của mình cũng lớn. cô nghĩ thế và mỉm cười. Chị cô thắc mắc:

- Tại sao em cười?

- Em thấy hay. Hay em cũng làm như cậu ta nhỉ? Tặng sô cô la cho riêng mình.

- Có muốn ăn thì để chị tặng cô. Chứ tham ăn như cô, mua tặng bản thân bao giờ cho đủ?

- Em chỉ muốn tự tặng thôi. Chứ muốn ăn lúc nào chị chả cho em đúng không?

- May mà cô ăn nhiều nhưng không thích ăn sô cô la của chị mấy. Không thì chị sập tiệm rồi. Chị cô cười

- Chị nói nữa, em ngồi đây ăn hết hàng của chị bây giờ ! Hạ hét lên

Cô tự mình đạp xe về nhà trước. Chị cô còn bán hàng tới tối mới về. Trời

đang về chiều, nắng đã bớt oi bức. Cô không muốn về ngay. Cô lang thang khắp các dãy phố. Chợt nghĩ đến dãy phố nơi cậu ấy ở. Cô vòng xe tấp vào đó. Đã nhiều lần dạo chơi ở đây nhưng sao giờ mình mới biết có một người khiến tim mình xao xuyến ở đây nhỉ? Buồn cười. Nếu gặp cậu ấy trong hoàn cảnh khác chưa chắc cô đã trúng tiếng sét ái tình.

Cuộc sống, dù trải qua bao nhiêu thăng trầm, tình yêu rồi cũng sẽ tìm đến với nhau. Duyên của Hạ và Tuấn có đến được với đến với nhau được hay không, Duyên không thể trả lời. Đó sẽ là câu chuyện như cô và Thành hay sẽ đi theo một cách khác? Mong rằng, cái kết nó sẽ là một cái kết có hậu. Chứ không phải là sự chờ đợi không rõ ràng như chị.

Quán socola này là ý tưởng của hai người. Nếu Thành không ra nước ngoài thì giờ đây quán này đã là hai chủ. Và biết đâu, Hạ và Tuấn đã là bạn. Duyên mỉm cười, cái duyên số nó chỉ đến vậy mà thôi. Nước mắt cô rơi nhiều vì mối tình ấy, nhưng tất cả đã là quá khứ, sẽ mãi là quá khứ thôi ư? Duyên tự hỏi niềm tin vào tình yêu ấy của mình. Ngày anh đi, anh đã dắt tay người con gái khác, bỏ lại sau lưng những năm tháng yêu nhau của cả hai. Nhưng chị vẫn thấy điều đó không phải là thật. Lòng chị vẫn nhớ anh. Chị tin tưởng có chuyện gì đấy mà anh không nói và chị nghĩ sẽ có ngày anh trở về. Chị tin thế.

Duyên về nhà muộn hơn thường lệ. Hạ thắc mắc thì chị chỉ bảo là do có khách muộn. Hạ không hỏi gì nhiều. Thực ra, cô biết chị đang nhớ mối tình ấy. Đã hai năm rồi, nhưng chị vẫn lẻ bóng. Nhiều người đến với chị nhưng chị không gật đầu ai cả. Họ đến rồi đi, chị vẫn ở lại đứng đó với cái bóng quá lớn của quá khứ đã qua.

Hạ chỉ biết anh ấy là mối tình đầu của chị, là người học cùng trường đại học với chị. Chị không kể gì nhiều. Bởi lẽ năm ấy, Hạ ở quê ngoại học, chưa chuyển về đây. Hạ chỉ thấy ảnh không gặp người, nhưng Hạ biết mối tình đó đối với chị sâu đậm đến thế nào.

Sáng sớm, Hạ bước qua phòng chị. Chị vẫn nằm trên giường. cô rón rén bước vào. Chị hăng còn ngủ say. Có lẽ đêm qua chị đã ngủ muộn. Hạ rời đi, cô biết chị cần những giấc ngủ ngon như thế này. Để quên, để bắt đầu lại.

Hạ vòng qua dãy phố mà chị Duyên kể có người con trai ấy. cô hồi hộp, dừng

xe vào bờ vách tường chung cư, ngóc đầu ngó qua cửa chính. lần đầu cô nghĩ cô đi tìm hiểu một người. Đôi chân run run. Cô sợ ai đó phát hiện ra. Bình thường mày gan lớn lắm mà sao giờ lại hồi hộp quá vậy, Hạ. Trong đầu cô có muôn vàn giả thiết về cảnh cậu bạn ấy sẽ bước ra như thế nào? Mặt mũi ra sao. Có thể là vừa đi vừa hất mái tóc lên chẳng hạn. Lãng mạn như sao Hàn vậy. Thôi mơ mộng ít thôi Hạ, cô lắc đầu , hai tay ôm lấy đầu lắc lắc, cố không tưởng tượng gì thêm nữa.

Cậu ấy bước ra, nhưng là trước mặt cô. Những tiếng tự trấn an mình của cô đã khiến cậu ngoảnh đầu. Cô không dám tưởng tượng đến điều ấy. Cô tròn xoe mắt. Cậu ấy đưa đôi mắt màu đen sáng hỏi cô:

- Bạn làm sao vậy?

- À không... Hạ bối rối.

- Cậu đợi ai à ?

- A, không... tớ chỉ đi ngang... mệt nên nghỉ tí thôi. Tớ phải đến trường thôi. Hạ quay người lật đật, bối rối.

- Cậu cũng học trường Văn Hiến à ? cho tớ đi nhờ xe đi ?

- A...ờ...Hạ bối rối, ngượng ngùng gật đầu.

Cậu bạn, lấy xe ra khỏi mạn tường, quay lại nhìn Hạ :

- Lên xe đi, tớ chở. Hôm nay xe tớ bị hư, sao tình cờ lại gặp cậu nhỉ ?

- A ờ..Hạ cười. Sao tình cờ thế nhỉ. ?

- Tớ tên Tuấn. Còn cậu ? Tuấn quay người phía sau một lát rồi hỏi Hạ

- A.. Tớ tên hạ.

- Mùa Hạ, đẹp nhỉ ?

- A ờ...

Nhà cũng gần trường nên hai người đạp xe cũng khá nhanh. Hạ bối rối suốt đoạn đường. Cô không biết nói gì cả. Chỉ im lặng ngồi sau, ghé hờ tay vào yên xe, hông dấp ôm cậu ấy. Đến ngã tư, đột nhiên, Tuấn phanh gấp, Hạ bổ nhào vào lưng cậu. Hạ bối rối ngồi thẳng dậy. Tuấn quay lại hỏi :

- Cậu không sao chứ ?

- Hì. Tớ không sao.

Đến trường, Hạ xuống xe. Cô nhanh chóng nhận lại xe để đi gửi. Tuấn hỏi :

- Tan học về cùng nhá ?

- Ờ..ờ. Hạ gật đầu.

Từ đó cho đến hết tuần, hết năm học, Hạ đều qua chỗ Tuấn và đợi cậu chờ đến trường. Tình cảm cứ lớn dần trong hai người, nhưng chẳng ai dám nói.

Duyên để ý dạo này Hạ hay cười, bẽn lẽn. Chị biết, Hạ đã yêu. Chị chỉ mong rằng tình cảm của hai người sẽ tiến triển tốt. Tuấn sẽ ở bên cạnh Hạ như chị muốn.

Hôm nay, Tuấn hẹn Hạ đi bộ tại công viên trước trường học. Cậu nói nhiều chuyện. Cậu có khiếu hài hước nên Hạ cười nhiều. Cả hai đi dạo rồi trở về nhà khi trời đã tối. Tuấn nắm tay Hạ :

- Thật ra, tớ có chuyện muốn nói với cậu.

Hạ im lặng chờ đợi. Ánh đèn đường soi rõ khuôn mặt lấp lánh ánh vàng. Tuấn chậm rãi kể.

- Chiều hôm chị Hạ về muộn, chị đã qua nhà Tuấn. Thực ra, anh tớ là người yêu cũ của chị cậu. Chuyện tình yêu của anh trai, Tuấn cũng biết. Chị không nhắc gì nhiều chỉ hỏi thăm tình hình của anh. Tuấn chỉ trả lời anh khỏe. Tuấn biết chưa phải lúc để nói ra hết mọi chuyện. Tuấn bất ngờ khi chị Duyên đề nghị Tuấn kết bạn với Hạ. Tớ đã đồng ý. Hạ đừng trách gì cả. Vì Tuấn nghĩ có lẽ duyên phận của chúng ta là gắn kết bên nhau, để xây dựng lại một tình yêu cho hai người ấy.

- Xây dựng lại tình yêu cho hai người ấy ? Hạ không hiểu Tuấn nói thế nghĩ là gì ? Hạ ngược đôi mắt trong nhìn Tuấn

- Anh tớ chưa bao giờ hết yêu chị Duyên. Ngày anh ấy đi chỉ là một vở kịch. Anh đã ở đây, suốt hai năm, để ở cạnh chị ấy. Nhưng, anh ấy ở bên chị trong bóng tối. Anh ấy đi theo chị đến mọi nơi. Vì anh muốn thấy chị hạnh phúc.

- Anh muốn chị tớ hạnh phúc ư ? Anh ấy có hiểu, chị tớ cần anh ấy. Chị từ chối tất cả mọi người vì chưa quên được anh. Hạ gắt lên, hai hàng nước mắt chảy dài.

- Cậu phải thấy anh bây giờ. Tớ nghĩ chị sẽ chấp nhận anh, nhưng anh không cho phép điều đó. Cậu có biết bây giờ anh tớ... Tuấn như nấc nghẹn

- Anh cậu làm sao ?

- Anh tớ đã mất khả năng cầm bút. Bàn tay phải bị liệt hoàn toàn vì cứng cơ. Bàn tay trái chỉ có thể cử động nhẹ, và rất chậm. Anh không muốn là gánh nặng của chị, cậu có hiểu không ? . Tuấn ôm lấy bả vai của Hạ mà khóc.

- Tớ chỉ hiểu một điều, chị tớ yêu anh cậu không phải là một bàn tay, cánh tay hay là gì cả mà là con người của anh ấy. Có thể bây giờ anh ấy không còn là con người hoàn hảo như xưa, nhưng tớ tin điều đó không cản trở được tình yêu của của cả hai người. Cậu hãy nói với anh cậu : ‘Chị tớ cần anh ấy’. Chị Duyên đã từng bảo với tớ, nếu cho chị ấy chọn lại, chị cũng chọn anh. Chị biết anh có chuyện gì đó, chị có niềm tin ở tình yêu của anh. Anh sẽ quay về. Tớ không muốn chị mình cứ mãi không ngủ ngon và chìm đắm trong quá khứ như thế. Hãy nói với anh ấy : ‘Tình yêu là niềm tin, nếu chị tớ đã tin anh như thế thì anh cũng có niềm tin vào bản thân. Đừng sợ là gánh nặng của chị.’

- Tớ muốn hai người họ quay lại. Tớ cũng muốn anh tớ sống như ngày xưa. Và tớ biết, điều cần cho anh ấy là chị Duyên. Vì vậy, cậu hãy giúp tớ đưa hai người quay lại với nhau nhé.

- Được. Tớ cũng mong vậy. Hạ gật đầu.

Ngày hôm sau, Hạ rủ chị đến nhà Tuấn. Chị ban đầu cũng ngần ngại nhưng rồi Hạ kể về anh, về người vẫn đợi chị trong căn nhà ấy. Chị chạy vụt đi,

chạy nhanh nhất có thể. Chị vừa thở vừa cố gắng bình tĩnh để mở cửa. Cửa mở ra, chị kinh ngạc nhìn những bông hoa cắm chướng trên bàn. Và anh, anh đứng đó nhìn chị trào nước mắt. Chị đứng thật lâu, rồi chậm chậm tiến đến bên anh. Anh ngẩng đầu:

- Anh xin lỗi vì tất cả.

- Anh không chỉ phải xin lỗi, anh còn phải chuộc lỗi nữa. em bắt anh ở bên em cả đời. cho dù anh không thể ôm em chặt như ngày xưa, nhưng anh sẽ phải ở cạnh em để em ôm suốt đời, cùng em sống những ngày tươi đẹp, anh biết không?. Chị ôm lấy anh, nói một hơi dài.

Anh cười. Chị cũng cười. Hai nụ cười lẫn nước mắt của tình yêu và hạnh phúc.

Hạ đứng cạnh Tuấn. Tuấn nắm lấy tay Hạ thì thầm:

” Tình yêu, dù cho bệnh tật thế nào thì cũng không thể ngăn cản hay thay đổi được niềm tin và sự yêu thương. Bởi vì họ đã dành cho nhau tất cả không hối tiếc.”

Ánh nắng hôm nay đẹp rực rỡ và ngày mai dù có mưa rơi thì vẫn đẹp. Sau cơn mưa trời lại sáng, ánh nắng lại ấm áp và rạng rỡ hơn.